

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 8,—
Ἑξαμηνος 4,50
Τριμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία φρ. 10,—
Ἑξαμηνος 5,50
Τριμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 7

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Δὲν φοβεῖσθε, κύριε μαρκήσιε, καμμίαν κακὴν διαχείρισιν ; Ὁ υἱὸς σας μόλις εἶνε δεκαεὶ ἐτῶν καὶ ἡ κόρη σας δεκατεσσάρων. Εἶνε πολὺ νέοι διὰ νὰ διευθύνουν μίαν περιουσίαν. Ἐὰν ἐδιορίζατε κανένα κηδεμόνα προσωρινόν, κανένα οἰκογενειακὸν σύμβουλον...

— Ὁχι, κύριε Λαλουέτ, ἐννοῶ ν' ἀφίσω εἰς τὰ παιδιὰ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὅλην τὴν εὐθύνην, διὰ νὰ ὠριμάσῃ ὁ νοῦς των. Ἐλειτουργῶ πρό ὀλίγου δεκαπέντε ἡμέρας καὶ κατεγοητεύθησαν μὲ ὅσα ἐγείναν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, χωρὶς νὰ τὰ διατάξω καὶ χωρὶς νὰ τὰ ὑποδείξω. Τὸ μόνον ποῦ εὐχόμαι εἶνε νὰ μὴν ὑπάρξουν ἐχθροί.

— Καὶ ποίους ἐχθροὺς φοβεῖσθε ;
Ὁ μαρκήσιος διηγήθη τὰ κατὰ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Μπεσύ. Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κριτικὴν.

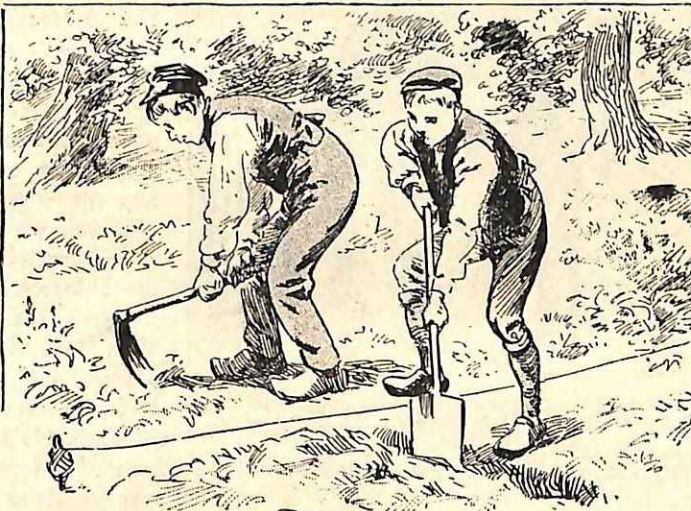
— Πραγματικῶς, εἶπε, κάποιος φόβος ὑπάρχει, Ὁ παλιάνθρωπος αὐτὸς θὰ προσπαθῇ, νὰ σῇ βλάβη, ἀλλὰ δὲν θὰ εὕρῃ πρόθυμον βοήθειαν, διότι δὲν τὸν ἀγαποῦν εἰς τὸν τόπον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, βασισθῆτε εἰς ἐμέ. Θὰ ἐπισκέπτομαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν οἰκογένειάν σας καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν περιβάλω μὲ ρεῦμα συμπαιδείας.

Συνώδενσε τὸν μαρκήσιον μέχρι τοῦ

ἀμαξίου, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ὁ Πέτρος καὶ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸν νεανίαν.

— Ναί, εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον. Τώρα συμφωνῶ μαζί σας' εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸ τὸ παιδί.

— Καὶ ἡ ἀδελφὴ του τοῦ ὁμοιάζει σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, προσέθεσεν ὁ Ριονσαί' γι' αὐτὸ μὲ ὅλην τὴν παραδο-

«Ὁ Πέτρος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιαννιοῦ...» (Σελ. 58, στ. α'.)

ξόττητα τῆς περιστάσεως, φεύγω ἡσυχος, βασιζόμενος εἰς τὰ δύο παιδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Ἡμέραι καλῶς χρησιμοποιούμεναι

Μετὰ συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμούς, ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ροχέττην. Κοι τὴν ὥρην ἐταξίδευε διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, διότι τὸ Βουένος-Ἀῦρες εἶχεν ἐκλέξῃ διὰ τὰς μελλούσας ἐπιχειρήσεις του.

Μόνα τὰ δύο παιδιά ἀνεπόλουν τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς καὶ προσεπάθουν νὰ

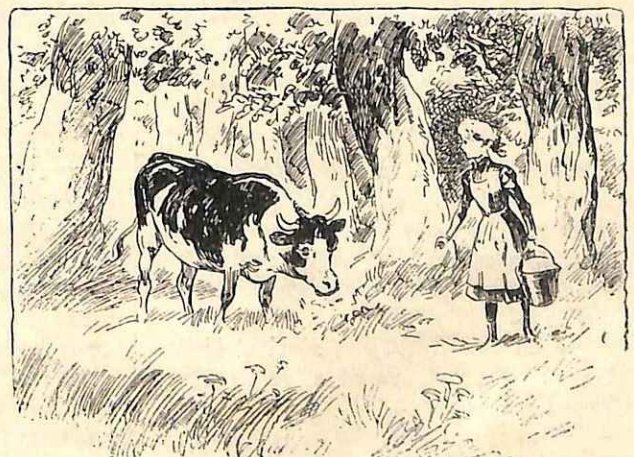
τοὺς ἐγχαράξουν εἰς τὴν καρδίαν των.

— Πρὸ παντός, ἀγαπητοί μου, τοῖς εἶχεν εἰπῇ ὁ μαρκήσιος, μελετᾶτε διὰ νὰ μὴ ξεχάσετε ὅσα ξεύρετε, διότι χωρὶς μαθήματα ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, καὶ χωρὶς ἰδιαιτέραν σπουδὴν, ὅα ἐκινδυνεύατε νὰ καταστήσετε ἀμαθεῖς.

Ἐκλονίσαν λοιπὸν τὴν ζωὴν των. Ἐγνώριζαν κάλλιστα τὴν ἀγγλικὴν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἰσπανικὴν, τὰς ὁποίας τοῖς εἶχον διδάξῃ οἰκοδιδασκάλισαι ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς τῶν ἡλικίας. Συνεφώνησαν νὰ μὴ ὁμιλοῦν μεταξὺ των παρὰ μόνον τὰς τρεῖς αὐτὰς γλώσσας, σήμερον τὴν μίαν, αὔριον τὴν ἄλλην. Ἐπειτα θὰ ἐμελετοῦσαν μαζί γραμματικὴν καὶ θὰ ἐγραφαν κατ' ἀμοιβαίαν ὑπαγόρευσιν.

Μίαν ἡμέραν ἐπίσης ὁ ἀφιέρωναν εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ὁσάκις θὰ εἶχαν καμμίαν ἀπορίαν, θὰ ἐρωτοῦσαν τὸν διδάσκαλον τοῦ χωρίου.

Κάθε πρωὶ θὰ εἰργάζοντο εἰς τὸν κήπον καὶ εἰς τὴν αὐλὴν, μὲ τὸν ὑπὸ τὴν ὁποῖον εἶχε μισθώσῃ ὁ μαρκήσιος, καὶ μὲ τὴν Ὀνωρίαν. Διὰ τὰς πωλήσεις θὰ ἐπῆγγαιναν μαζί εἰς τὴν πόλιν, ἤλπιζαν δὲ ὅτι γρήγορα θὰ ἐπῆρχουν εἰς τὰ ἐξοδὰ των μὲ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματος.

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀγέλας ἔδοσεν εἰς τὸ πάρκον.» (Σελ. 58, στ. α'.)

Τὰς ἐσπέρας των θὰ διήρχοντο μελετώντες τὰ βιβλία, τὰ ὅποια τοὺς εἶχεν ἀφίση ὁ μαρκήσιος, καὶ ὁ μὲν Πέτρος θὰ κατεγίνετο ἰδιαίτερος εἰς τὰ γεωπονικά, ἡ δὲ Καμίλλη εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, ἣ ὅποια τῆς ἤρεσε πολὺ.

Κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασαν νὰ ζοῦν πλησίον τῆς μητέρας των, τῆς ἄλλοτε τὸσον φιλοσπόργου καὶ διαχυτικῆς ἐπαίρναν τὰ βιβλία των εἰς τὸ δωμάτιον τῆς, συνωμίλουν μαζὺ τῆς, τὴν ἐρωτοῦσαν διὰ τὰς ἀμφιβολίας των, ἀλλ' ἡ κυρία Ριονσαὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφίνον μόνην.

Ἡ παρουσία των τὴν ἡγάχαζε νὰ ζῇ, ἐνῶ αὐτὴ ἤθελε νὰ κοιμᾶται, νὰ ληθαργῇ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς καὶ, ἐὰν ἐπέπρωτο νὰ μὴν ἐπανεέλθῃ, νὰ ποθᾶν.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐπαύσαν οὕτω τὰς ἐπισκέψεις των, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ χρόνος θὰ ἐθεράπευε τὴν προσφιλεῖ των μητέρα καὶ θὰ τὴν ἐπανέφεραν εἰς τὴν συνήθη ζωὴν· περιωρίσθησαν δὲ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ νὰ ζοῦν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, μόνον των, ἀλλὰ χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ παύσουν περιστοιχίζοντες τὴν ἀσθενὴ μὲ τὰς τρυφερωτέρας καὶ συγκινητικώτερας φροντίδας.

Ὁ Πέτρος, δυνατὸς καὶ εὐρωστος, ἐχειρίζετο τὰ ἐργαλεῖα σὰν ἄνδρας. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιαννιῦ, τοῦ ὑψηλοῦ, ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν λαγανόκηπον ἀπὸ τὰ περιττὰ χόρτα ποὺ τὸν ἐγέμιζαν, ἐκαθάριζε τὴν γῆν ἀπὸ ὅλας τὰς πέτρας καὶ τὰς ρίζας, εἰς βάθος ἐξήντα ἐκατοστῶν, διὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀνοιξέως. Ἐπειτα ἐφύτευσε φράουλες, ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκείνων ποὺ καρποφοροῦν ὅλον τὸν χρόνον.

Ἡ Καμίλλη κτηνοτρόφος

Ὅλοι αἱ ἐργασίαι τοῦ φθινοπώρου ἐπροχώρουν οὕτως, ἐνῶ ἡ Καμίλλη ὑπερῆρξεν διὰ τὴν πολυμελὴ οἰογένειαν τῶν κουνελιῶν τῆς. Εἶχεν ἀρχίσῃ μὲ δύο μόνον μητέρας καὶ τώρα ἐβλεπε τριάντα κουνελάρια νὰ τρέχουν εἰς τὸ ἀχυρὸν τῆς φάτνης των.

Ἡ μικρὸς βρετανικὴ ἀγέλας, ἐγκατεστημένη εἰς τὸν φωτεινὸν καὶ καθαρὸν σταβλὸν, ἀποκάλει τὰ μειδιάματα τῶν χωρικῶν διὰ τὸ νανοειδὲς τοῦ ἀναστήματος τῆς. Ἐν τῇ μεταξὺ ἐβόσκον εἰς τὸ πάρκον, περιμένονσα τὸ λειβάδι τῆς.

Τί κουτοὶ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ Παριζιάνοι, ἔλεγαν, νὰ πᾶνε νὰ πετάξουν λεπτὰ γιὰ τέτοιο ζῴδι!

Ὅταν ὁμως ἐμαθάν ὅτι τὸ «ζῴδι» αὐτὸ ἔκαμε δεκαεὶ λίτρας γάλα τὴν ἡμέραν, ὅτι ἡ Καμίλλη ἐβγάλε δέκα λίτρας βούτυρον τὴν ἐβδομάδα καὶ ὅτι τὸ βούτυρον

αὐτὸ ἦτο τόσο εὐγευστον, ὥστε ὅσοι τὸ ἐδοκίμαζαν δὲν ἤθελαν πλέον ἄλλο, οἱ χωρικοὶ ἐπαύσαν νὰ γελοῦν καὶ ἀποροῦσαν «ποῦ τὰ ἤξευραν αὐτὰ οἱ παλιόπαριζιάνοι»...

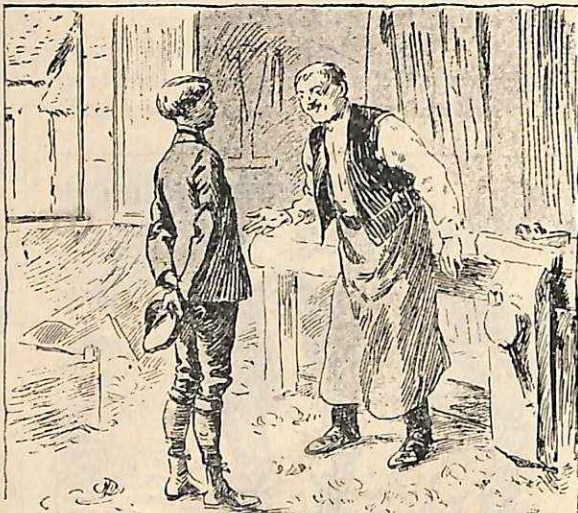
Ἀπὸ τότε μὲ μεγάλῃν περιέργειαν παρακολούθουν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν Ροχέττην, τῆς ὁποίας, πρὸς μεγάλην λύπην τῶν χωρικῶν, ἡ μεγάλη πύλη ἦτο πάντοτε κλειστὴ.

Μὰ γιατί κλείνεσθε ἔτσι; ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν τὰ παιδιὰ, ἐπανερχόμενα ἀπὸ τὴν πόλιν.

Γιὰ νὰ εἰμεθα στὸ σπίτι μας! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μὲ σταθερότητα.

Ἐπειτα, ἔτσι θέλει ἡ μαμμά, προσέθεσαν ἡ Καμίλλη, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἀντήχει ὥς χρυσὸν κύπελλον κρουόμενον ἐλαφρῶς.

Ἄλλη φορὰ μπαίναμε καὶ βγαί-

«Ἀστετεύετε βέβαια!» (Σελ. 58, στ. γ').

νομεν ὅποτε θέλαμε ἦταν μεγάλη εὐκολία!...

Ναί, μ' αὐτὰ πᾶνε πιά, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὁ Μπεσὺ ἐπενόησε αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ, ὅλο τὸ χωριὸν γιὰ τὰς κλειψίς του καὶ σὰς παρέδωσε τὸ κτήμα ποῦ ἦτον ἐπιφορτισμένος νὰ φυλάττῃ. Ὁ πατέρας μου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ καὶ τὸν ἀκούω.

Θὰ λείψῃ πολὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς «εἶνε ὁ κύριος μαρκήσιος τοῦ Ριονσαί», καλὴ μου γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος κ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἀς τοὺς μιλοῦμε μὲ περισσότερον σεβασμὸν, κυρὰ-Ρήνη, εἶπαν τότε πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην μερικοὶ χωρικοὶ, γελοῦντες· εἶνε, βλέπεις, ἀφεντάδες, δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς. Ἐπειτα ξέρουν νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ καὶ νὰ βγάλουν πουλιά καλλιτέρ' ἀπὸ μᾶς.

Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ-Ρήνη· ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια ἀρχοντοπούλα!

Καὶ μαραγκός.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Πέτρος παρουσιάσθη εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ Δυράν, τοῦ μαραγκοῦ, (ξυλουργοῦ, ἀμαξοποιοῦ καὶ τερνέως), ὁ ὁποῖος πολλὰκις εἶχεν ἐργασθῇ εἰς τὸν πύργον κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν.

Κύριε Δυράν, τῷ εἶπεν, ἦλθα νὰ σὰς παρακλίσω νὰ μοῦ δώσετε μερικὰ μαθήματα, διὰ νὰ μάθω νὰ μεταχειρίζομαι τὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα ποῦ ἀγόρασε ὁ πατέρας μου ἡ ἐφέραμε ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶνε πάντα κατὰ μικροδουλείας, ποῦ θὰ μπορούσα νὰ τὰς κάμω μόνος μου ἂν ἤμουν λιγάκι μαραγκός.

Ὡ, κύριε μαρκήσιε...

Ὁχι, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶμαι ἀκόμη μαρκήσιος, ἀφοῦ ζῇ ὁ πατέρας μου ποῦ ἔχει τὸν τίτλον.

Τί εἰσθε λοιπὸν σεῖς;

Ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι μόνον κόρης. Ἀλλὰ ἐδῶ στὸ χωριὸν, δὲν εἶμαι παρ' ἀπλούστατα ὁ κύριος Πέτρος.

Πολὺ καλὰ, κύριε Πέτρε, ἐγὼ θὰ σὰς δεῖξω καὶ σὲ λίγο θὰ μάθετε καλλιτέρας μου, γιατί λένε πῶς ὅλα τὰ ξέρετε σεῖς.

Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολή, εἶπεν ὁ Πέτρος γελοῦν, εἶνε ὁμως ζήτημα χρόνου, γιατί πραγματικῶς θέλω νὰ μάθω ἀπ' ὅλα, τοῦλάχιστον ὅσα εἶνε χρήσιμα στὴν ἐξοχή, καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὴν τέχνη σας. Πόσα θὰ σὰς πληρώσω γιὰ τὰ μαθήματά σας;

Ἀστετεύετε βέβαια! ἀπήντησεν ὁ μαραγκός· ἐγὼ νὰ πάρω λεπτὰ ἀπὸ ἕνα καλὸ παιδί σὰν καὶ σὰς; Ἰδού τί θὰ σὰς προτείνω: (Θ)ὰ μοῦ χρειασθῇ μιὰ ἡμέρα γιὰ νὰ σὰς δεῖξω νὰ λύνετε καὶ νὰ μοντάρετε τὰ ἐργαλεῖα. Θὰ μοῦ πληρώσετε μισὸ μεροκάματο.

Ἐπειτα θὰ μοῦ χρειασθῇ ἄλλη μισὴ μέρα, νὰ σὰς δεῖξω νὰ τα μεταχειρίσεσθε· θὰ μοῦ πληρώσετε ἄλλο μισὸ μεροκάματο—δύο καὶ δύο φράγκα, τέσσαρα. Τίποτ' ἄλλο. Ὑστερα θὰ δουλεύετε κοντά μου στὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ συνειθίσετε, ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν θὰ πληρώσετε πεντάρα.

Εἰσθε πολὺ καλός, κύριε Δυράν, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Θὰ ἔλθω αὐριο στὴ μία μὲ τὰ ἐργαλεῖά μου καὶ θ' ἀρχίσω με. Θὰ μοῦ πωλήσετε ὁμως καὶ ξύλα.

Μπα! ξύλα μπορεῖτε νὰ μοῦ πωλήσετε σεῖς!

Πῶς αὐτό;

Ἐχετε δένδρα θαυμασία. Ἄν θέλετε σὰς ἀγοράζω μερικά.

Ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἶνε στὸν ἀγρό;

Μάλιστα.

Πόσα δίνετε;

Ἐξήντα φράγκα τὸ κομμάτι.

Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴν

τὰ δώσω λιγώτερο ἀπὸ ἑκατὸ φράγκα. Ὑπάρχουν ὁμως στὴν ἀποθήκη ἱτίες,

μήκους ὁκτώ μέτρων, ποῦ μπορῶ νὰ σὰς τὰς δώσω ἀπὸ σαράντα ὡς ἐξήντα φράγκα.

Ὁ Δυράν τὰς ἐγνώριζε. Κάποτε ἤθελε νὰ τὰς ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν Μπεσὺ, ὁ ὁποῖος ἐζήτηε περισσότερα. Καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ ὑπάγουν μαζὺ εἰς τὴν Ροχέττην διὰ νὰ διαλέξῃ. Τοῦτο ἔγινε καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Πέτρος ἐλάμβανε τριακόσια φράγκα δι' ἐξ ὥραις ἰτίας. Εἰς αὐτὰς προσετέθησαν καὶ ἄλλα τρία δένδρα, τὰ ὅποια ὁ Δυράν ἀνέλαβε νὰ πριονίσῃ πρὸς χρῆσιν τοῦ πύργου.

Τί θὰ ἔκαμναν μὲ τὰ τριακόσια φράγκα; Ὁ Πέτρος συνεβουλεύθη τὴν ἀδελφὴν του.

Ἀγοράζωμε κάρβουνα; ἐπρότεινεν ἡ Καμίλλη· ἡ μαμμά παραπονεῖται ὅτι κρῶνει! πρέπει ν' ἀνάψωμε τὸ καλοριφέρ.

Καλὰ λές, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Αὐριο πᾶμε ἐστὴν πόλιν καὶ κάμνωμε τὴν παραγγελίαν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΣΩΣΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ!

Κανὼν συναπάντημα

Ἡ πόλις ἀπέχεε δεκατρία χιλιόμετρα. Τὰ γαϊδουράκια τὰ διήνουν ἀκοπώτατα, ἐπέστρεφον δὲ τόσο ζωντὰ καὶ ἀκμαῖα, ὅσον σχεδὸν καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Συχνὰ ὁ Πέτρος ἄφινε τὴν ἀδελφὴν του νὰ ἐδηγῇ τὸ ἀμαξάκι, πρῶτον διότι ἔπρεπε νὰ μάθῃ καὶ δεῦτερον διότι καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάξῃ ὀλίγον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεχώρησαν μὲ μακρὸν κατάλογον παραγγελιῶν, διότι ἡ ἀγορὰ τοῦ χωρίου δὲν ἦτο πολὺ καλὰ ἐφοδιασμένη καὶ τὰ περισσότερα πράγματα ἔπρεπε νὰ τ' ἀγοράζουν ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐπῆραν μαζὺ των καὶ τὸ βούτυρον τῆς πρῶτας, τὸ ὁποῖον θ' ἄφιναν καὶ ἐδὼν εἰς πελάτας ἤδη τακτικούς.

Ἐπροσέπεσαν ἕνα ἄνθρωπον μὲ κακὴν ὄψιν, τοῦ ὁποῖου ἡ κόκκινη μύτη καὶ τὸ ἐπίσης φλογερῶς χρωματισμένον πρόσωπον ἐμαρτύρουν τὸ αἶτιον τῆς ἀθλιότητός του. — Ἐ, σεῖς! τοὺς ἐφώναξαν ἀπὸ πίσω δὲν μοῦ δεῖτε μιὰ θέσι στ' ἀμάξι σας γιὰ νὰ πάγω στὸ Λαρεζί;

Ὁ μαρκήσιος τοὺς εἶχεν ἀπαγορεύσῃ νὰ δέχωνται τοιοῦτου εἶδους προτάσεις παρ' ἀγνώστων.

Χωρὶς ν' ἀπεκρίθῃ, ὁ Πέτρος ἐπέταχυνε τὸ βῆμα τῶν ζώων του.

Ὁ ἀλήτης ἐξετέθεισεν ὕβρεις κ' ἐμείληται ἐκδίκησιν. (Ἐπείτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, — ὅπως δὲ κάθε χρόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν, — ἡ ἐορτάσιμος κίνησις εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο ζωηροτάτη. Τὸ πρῶτ', παντοῦ ἡ κούρες βιολιά καὶ κλαπαδόρες. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς κάθε δύο βήματα, θάπαντοῦσες καὶ εἰς ὑπέρθετον μὲ μίαν ἀπλάσαν λου-

κουμάδες, ἡ μὲ μίαν τούρταν, ἡ μὲ ἕνα μπουκέτο. Κύριοι καὶ κυρίαι μὲ τουαλέτες, ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ ἀμάξι, ἔκαμναν ὅλην τὴν ἡμέραν ἀτελείωτες ἐπισκέψεις. Οἱ διανομεῖς ἐκουβαλοῦσαν ἀναρίθμητα μπιλιέττα. Οἱ παπάδες ἐμοίραζαν «μερίδας». Ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια ἀνοικτά, στολισμένα, «δεχόμενα», φωταγωγημένα καὶ πολυθρόνα μέχρι βαθείας νυκτός. Μία κίνησις τελοσπάντων τόσο ζωντὰ, ὅσον δὲν παρατηρεῖται εἰς καμίαν ἄλλην ἐορτήν. Διότι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶνε ὁ δημοτικώτερος τῶν Ἀγίων. Δὲν ὑπάρχει σπίτι, μέγορον ἢ καλύει, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τοῦλάχιστον ἕνα συνονόματόν του, — Γιάννην, Γιαννάκη, Γιάγκον, Γιαννιόν, Ζάν, Τζών ἢ Νάννην. Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε τὸ πλεόν κοινὸν καὶ διαδεδομένον ὄνομα. Ὅπως ἀπὸ τὰ θηλυκὰ τὸ Μαρία. Ἡ δὲ δημοτικότης του εἶνε ἐπίσης, καὶ ἴσως ἀκόμη περισσότερον κυνηγῇ, εἰς μίαν μεγάλην καὶ πλουσίαν πόλιν ὅπως αἱ Ἀθήναι.

Καὶ ὁμως, τὸ πλεόν διαδεδομένον ὄνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε συνώνυμον τοῦ κουτοῦ, τοῦ βλακός! Μία παροιμία λέγει: «Κέψι ξύλο, κάμε Γιάννη». Καὶ μία ἄλλη βεβαιώνει: «Σαρανταπέντε Γιάννηδες ἐνὸς κκόρου γινώσι». Καὶ αἱ δύο εἶνε πανελλήνιαι. Παντοῦ, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πιστεύεται ὅτι ἕνας Γιάννης δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε ἐξυπνος. Καὶ θακούσετε συχνὰ νὰ λέγουν: «Ἀμ, τὸν πῆρε ἐπὶ λαϊμό του ὁ νοῦδος του» πῆγε νὰ τὸν βγάλῃ Γιάννη!» Ἡ: «Γιάννην τὸν λένε» μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλλοιωτικός;

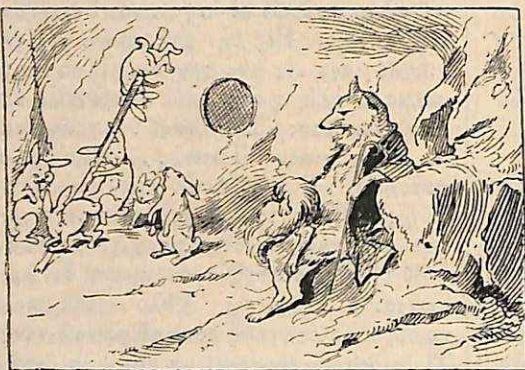
Δὲν εἰζέμεν ἂν ἡ πλειονοψηφία τῶν Γιάννηδων εἶνε πραγματικὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἐφεύρον τὴν πυρίτιδα, (ὅπως λέγουν διὰ τοὺς κουτοὺς αἱ Γάλλοι.) Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἐνῶ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τόσο κοινόν, μεταξὺ τῶν

μεγάλων ἀνδρῶν οἱ λεγόμενοι Γιάννηδες εἶνε σπάνιοι. Εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰς ἐπιστήμας, ὅλῃσι ἀπὸ τοὺς ἐπισταμένους καὶ διακρινόμενους Ἕλληνας ὑπογράφονται μὲ ἕν ἀρχικὸν Ἰωτα... Μήπως ἡ παροιμία καὶ ἡ ἰδέα τοῦ λαοῦ εἶνε ἀληθινὴ; Μήπως τῶν ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους Γιάννηδες δὲν ὑπάρχει προκοπή, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι προκομμένοι δὲν λέγονται Γιάννηδες; Ἀλλὰ τότε πῶς ἡμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸ τὸ φαινόμενον; Τί ἐπίδρασιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα ἐφ' ἐνὸς ἀνθρώπου; Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἕνα παιδί θὰ βγῇ ἐξυπνον ἂν ὀνομασθῇ Γεώργιος ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅτι θὰ βγῇ κουτὸν ἂν ὀνομασθῇ Ἰωάννης; Δὲν εἶνε ἀπλήρως ὑποτιμωμένη ἡ σπάνις τοῦ ὀνόματος μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δὲν εἶνε ἀπλήρως προληψὶς ἡ ἰδέα ὅτι κάθε Γιάννης εἶνε κουτός;

Ἐντελῶς, ὀχι. Ἡ παροιμία τοῦ λαοῦ ἔχει ἴσως καὶ τὴν σημασίαν τῆς καί... τὴν ἐπίδρασιν τῆς. Ὅνομα, τὸ ὁποῖον βαρύνει μίαν πρόληψιν, διδόμενον εἰς ἕνα ἄνθρωπον, εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ κακὰ. Τὸ ὄνομα Γιάννης, τὸ ὁποῖον κατῆντησε συνώνυμον τοῦ βλακός, δὲν ἐνθαρρύνει πολὺ ἐκείνους ποῦ τὸ φέρουν καὶ δὲν τοὺς κάμνει ὑπερῆρξον... τοῦλάχιστον διὰ τὸ ὄνομα των. Βλάπτονται ἐπομένως ὅταν εἶνε παιδιὰ καὶ ἀκούουν τοὺς ἄλλους, τοὺς μεγαλειώτους των προπάτων, νὰ τοὺς ἀποκαλοῦν περιφρονητικῶς «Γιάννηδες» καὶ νὰ τοὺς προλέγουν ὅτι δὲν θὰ γίνουν τίποτε. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ ὄνομα δὲν ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοῦ ἤθους του, τοῦ χαρακτήρος του, τῆς ψυχῆς του, ἀκόμη καὶ τῆς διανοίας του. Ὑπάρχουν παρατηρηταί, οἱ ὅποιοι ἡμποροῦν νὰ μαρτυροῦν πῶς ὀνομάζεται ἕνας ἄγνωστος, κρίνοντες μόνον ἀπὸ τὸ ὄφρος του, τὴν ὀμιλίαν του, τὸ ἐξωτερικόν του. Τὸν βλέπουν ἀπλῶς καὶ λέγουν: Αὐτὸς εἶνε Κώστας, αὐτὸς εἶνε Παῦλος, αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε Ἀλέξανδρος. Οἱ Γιάννηδες τώρα δὲν γεννῶνται κουτοί, ἀλλὰ ἴσως κουταίνον κατόπιν, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον βαρύνει ἡ κακὴ ἰδέα. Φαίνεται δὲ ὅτι μόνον οἱ πολὺ ἐξυπνοὶ κατορθώνουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπίδρασιν καὶ νὰ διαψεύσουν... τὸ ὄνομα των· γνωρίζομεν δὲ ὅτι οἱ πολὺ ἐξυπνοὶ, ὀχι μόνον μεταξὺ τῶν Γιάννηδων, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν παντὸς ὀνόματος ἀνθρώπων, εἶνε σπάνιοι. Διὰ τοῦτο θὰ σὰς ἐσυμβούλευα, ἂν τύχῃ ποτὲ νὰ βαπτίσετε κανένα παιδί, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν, νὰ μὴ τὸ βγάλετε Γιάννην. Τοὺς δὲ φίλους μας Γιάννηδες, παρακαλῶ νὰ μὴν ἀπειθοῦν. Ἀς ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τὰς ἐξαιρέσεις. Καὶ χρόνια πολλά.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Βήγει, γὰ νὰ μιλῇ καθαρώτερα καὶ
λέει:

— "Ε, σεῖς, κουνελάκια, κόψτε μου
ένα κομμάτι ἀπὸ τὸ γλύνισμα αὐτό.

Τὰ κουνελάκια ἐτριγύριζαν τὸ ζαχα-
ροκάλαμον καὶ προσπαθοῦσαν μ' ὅλας
τὰς δυνάμεις των νὰ κόψουν, ἀλλὰ χω-
ρὶς νὰ κατορθώσουν τίποτε.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἔκαμε πῶς δὲν τὰ
ἔδλεπε καθόλου καὶ ἐξηκολούθει νὰ φω-
νάει:

— Ἐμπρός! ἐμπρός! γρήγορα, πε-
ριμένω.

Τὰ κουνελάκια ἴδρωναν, ἐκουράζοντο,
ἀλλ' ἀδύνατον ἦτο νὰ σπάσουν τὸ ζαχα-
ροκάλαμον.

Ἐνα πουλάκι τότε ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ
σπιτιοῦ, τὰ ἐσυμβούλευσε τραγουδιστὰ τί
νὰ κάμουν.

— Διαγκώστέ το μὲ τὰ δοντάκια σας
στὴν ἀκροῦλα καὶ σχίστε το· ἀφοῦ τὸ
σχίσετε, ρίξτε τὸ βάρος σας ἐπάνω του
καὶ θὰ κατορθώσετε νὰ τὸ σπάσετε.

Αὐτὰ ἐσυμβούλευε τραγουδιστὰ τὸ
πουλάκι στὰ κουνελάκια καὶ ἀμέσως μό-
λις τὸ ἐκατάλαβαν, τὰ κουνελάκια κα-
τόρθωσαν νὰ κόψουν τὸ ζαχαροκάλαμον
εἰς δύο, πρὶν ἂν προφθάσῃ ὁ κύρ-Ἀ-
λούπης ν' ἀνοίξῃ τὰ πόδια του γιὰ νὰ
τὰ πιάσῃ.

Ὅταν τοῦ πῆγαν τὸ κομμάτι, ὁ κύρ-

Ἀλούπης ἔμεινε σκεπτικὸς καὶ
ἐσυλλογίζετο μὲ ποῖον νέον τρό-
πο θὰ κατώρθωνε πῶρα νὰ τὰ
βάλλῃ στὰ νύχια του.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγο, ὁ κύρ-
Ἀλούπης ἐσχημάτισε, ἐξεκρέμα-
σεν ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ κόσκινο
καὶ ἐφώνησε:

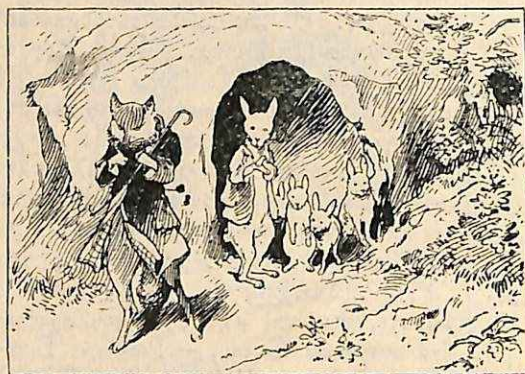
— "Ε, κουνελάκια, πάρτε
τὸ κόσκινο καὶ τρέξτε στὴν
πηγὴ νὰ μοῦ φέρετε λιγάκι
φρέσκο νεράκι.

Τὰ κουνελάκια ἔτρεξαν στὴν
πηγὴ καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ γεμίσουν νε-
ρὸ τὸ κόσκινο. Ἀλλὰ, ὅπως τὸ ἐννοεῖτε
πολύ καλὰ, τὸ νερὸ ἔτρεχεν ἀνάμεσα ἀπὸ
τρεῖς τρύπες καὶ τὸ κόσκινο ἔμεινε ἀδειανό.

Τὰ κουνελάκια ἀπελπισμένα ἐκάθισαν
κατὰ γῆς καὶ ἄρχισαν τὰ κλάματα.

Τότε τὸ πουλάκι, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο καλὸ
πουλάκι, ποῦ τὰ εἶχε συμβουλευθῇ γιὰ τὸ
ζαχαροκάλαμο, ἐτραγουδῆσεν ἀπὸ τὸ
δένδρο ψηλὰ ποῦ ἦταν καθισμένο:

— Ἀπλῶστε χορταράκια, καλὰ μου
κουνελάκια, σκεπᾶστέ τα μὲ ἀσπρόχρωμα

καὶ ὕστερα μὲ νεράκι γεμίστε τὸ κόσκινο
ἀφοῦ καὶ νὰ τὸ πάτε γρήγορα, γιατί ὁ
κύρ-Ἀλούπης δὲν περιμένει,

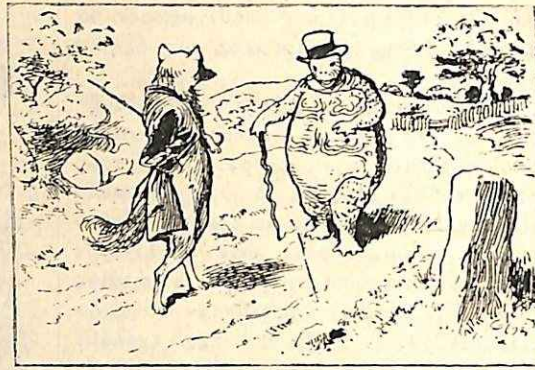
Τὰ κουνελάκια χαρούμενα ἐπήδησαν
καὶ ἐτοίμασαν τὸσον καλὰ τὸ κόσκινο,
ὥστε τὸ νερὸ δὲν ἔτρεχεν ὅπως διόλου.
Ἦτοτε κατόρθωσαν νὰ τὸ φέρουν γεμάτο
νερὸ εἰς τὸν κύρ-Ἀλούπην.

Τότε ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐστενοχωρήθη,
ἐθύμωσε πολὺ καὶ ἔδειξεν εἰς τὰ κουνε-
λάκια ἕνα χονδρὸ ξύλο, τὸ ὁποῖον τὰ
διέταξε νὰ τὸ ρίψουν στὴ φωτιά.

Τὰ μικρὰ ἐτριγύρισαν τὸ ξύλον καὶ
ἐπροσπάθησαν μὲ ὅλη των τὴν
δύναμιν νὰ τὸ σηκώσουν, ἀλλὰ
τὸ ξύλο δὲν ἐκινήθη καθόλου.
Ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμὴν τὸ
πουλάκι ἐφυγεν, ἐνῶ ὁ πατε-
ρούλης των ἤρχετο γρήγορα-
γρήγορα.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἠναγκά-
σθη ν' ἀφίσχῃ τὸ σχέδιό του
εἰς τὴν μέση καὶ ἤρε προβάσι
γὰ νὰ φύγῃ ὅσον ἤμπορούσε
συντομώτερα.

— Δὲν κάθισέθε νὰ φάμε

κάτι τι, κύρ-Ἀλούπη μου; εἶπεν ὁ κύρ-
Κουνελάς.

Ἀλλὰ ὁ κύρ Ἀλούπης ἐκούμωσεν
τὸ ἐπανωφόρι του ἕως ἐπάνω καὶ ἔφυγε
χωρὶς ἄλλη μιλιὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μιὰν ἡμέρα, ὁ κύρ-Ἀλούπης ἀπάν-
τησεν εἰς τὸ μεγάλο δρόμον τὴν κυρὰ-
Χελῶνα, ἐνῶ ἔκανε τὸν συνηθισμένο πε-
ρίπατό της.

Ἡ κυρὰ-Χελῶνα ἐσεκέφθηκε πῶς
ἔπρεπε νὰ προσέξῃ πολὺ, ἀλλὰ ὁ
κύρ-Ἀλούπης ἐφέρθη μὲ μεγάλῃν
εὐγένειαν.

Ἐπροχώρησε καὶ ἤρχισε τὰ πα-
ράπονά του ὅτι εἶχε χίλια χρόνια
νὰ ἰδῇ τὴν κυρὰ-Χελῶνα.

— ὦ, κυρὰ-Χελῶνα, τί ἔχει-
νες τόσον καιρό;

— Ἐγύριζα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ ἐκεῖ,
κύρ Ἀλούπη μου.

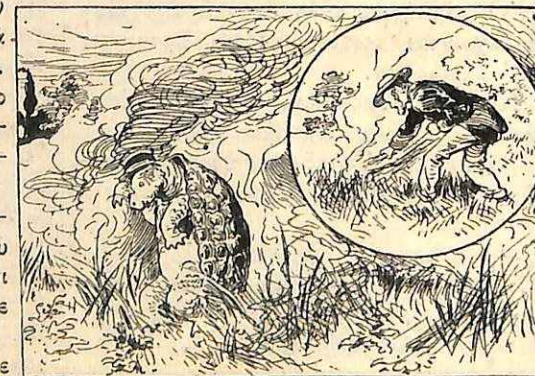
— Δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ ζωη-
ρή, καθὼς ἄλλοτε, εἶπεν ὁ κύρ-
Ἀλούπης.

— "Ε, φίλε μου, γεράματα, τί
νὰ κάνωμε, ἐμυρμούρισεν ἡ κυρὰ-Χε-
λῶνα.

— Μὰ ἐσὺ καὶ ἔχεις, ἐπέμεινεν ὁ
κύρ-Ἀλούπης· τὰ μάτια σου εἶνε κόκ-
κινα, κατακόκκινα.

— Θεέ μου, κύρ-Ἀλούπη μου, ὑπο-
φέρω δὲν ξέρεις ἐσὺ τί θὰ εἰπῇ νὰ γυ-
ρίσῃ, κανεῖς, καθὼς ἐγώ, ὅλον τὸν κό-
σμο καὶ νὰ πάθῃ ὅσα ἔπαθα ἐγώ, εἶπεν
ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

— Μὰ τὰ μάτια σου εἶνε κατακόκ-
κινα, ἐπανελάθεν ὁ κύρ-Ἀλούπης, φαί-
νεσαι ἄρρωστη.

Μὰ σοῦ εἶπα, πῶς δὲν ξέρεις ἀπὸ
θάνατο κύρ-Ἀλούπη μου· τί τὰ θέλεις;
ἐγὼ εἶμαι βασανισμένη.

— Τέλος πάντων τί ἔχεις; ἐπέμεινεν
ὁ κύρ-Ἀλούπης.

— Νὰ λοιπὸν· προχθές, ἐνῶ ἐπῆγαινα
περίπατο, ὁ ἀφέντης ἔβαλε φωτιά στὸ
χωράφι. Θεέ μου, τί ὑπέφερα! δὲν φαντά-
ζεσαι, κύρ-Ἀλούπη μου, τί ὑπέφερα.

— Καὶ πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὴ φωτιά,
κυρὰ-Χελῶνα;

— Δὲν ἔφυγα, κύρ-Ἀλούπη μου, καὶ
ὁ καπνὸς ἐγέμισεν τὰ μάτια μου, αἱ φλόγες
μοῦ ἔψυσαν τὴν πλάτη, ἀπῆντησεν ἡ
κυρὰ-Χελῶνα.

— Χωρὶς ἄλλο ἡ φωτιά ἔκαψε καὶ
τὴν οὐρά σου, κυρὰ Χελῶνα μου, εἶπε
πικρὰ ὁ κύρ-Ἀλούπης.

— ὦ, ὦχ! νὰ ἡ οὐρά μου, κύρ-Ἀλούπη
μου, εἶπεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα καὶ τὴν ἐφα-

νέρωσε, χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ.

Μόλις ἡ οὐρά ἐφάνη ἔξω ἀπὸ τὸ
καύκαλον, ὁ κύρ-Ἀλούπης τὴν ἄρπαξε
καὶ ἐφώνησε:

— Ἀ! ἀλήθεια, κυρὰ-Χελῶνα. Σὺ
λοιπὸν μὲ ἐκτύπησες τὴν ἄλλῃ φορὰ στὸ
κεφάλι, δὲν εἶν' ἐτσι; Καὶ μὲ τὸν κύρ Κου-
νελὴ ἔκανες συμφωνίας γιὰ κακὸ δικό μου,
ἔ; Ὅλ' ὅσες διορθώσω ἐγὼ καὶ τοὺς δύο.

Ἀδικα ἡ κυρὰ-Χελῶνα παρεκάλεσε
καὶ ξαναπαρεκέλεσε τὸν κύρ-Ἀλούπη νὰ
φανῇ καλὸς καὶ μεγαλόψυχος.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

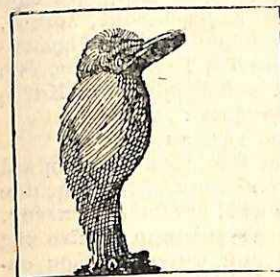
ΒΑΡΔΑ ΦΟΥΡΝΕΛΛΟ!

Ἐπὶ τῶν ἐδωλίων σου, ὦ Κρανάε,
πανάρχαίε τῶν Ἀθηνῶν κάτοικε, κάθη-
μαι καὶ παρατηρῶ τὴν πόλιν σου, λαμ-
βάνων, ἐννοεῖται, καὶ τὰς ἀναγκαίας

προφυλάξεις, διότι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ
τὰ ἐδωλία σου λειτουργεῖ λατομεῖον,
θριαμβευτικῶς ἐξαφανίζον τὰ ἐπὶ τῶν
δράκων λαξευμένα ἔγχνη τοῦ βίου σου.
Ἀτυχῶς ὁ Φιλόπαππος, ὁ μόνος κάτοι-
κος καὶ φύλαξ τῆς γῶρας σου, ἀδυνατεῖ
νὰ προσέλθῃ ὑπερασπιστῆς καὶ συνήγορος
τῶν καταπατασμένων δικαιωμάτων σου,
μαρμαρωμένος καὶ ἀκέφαλος ὅπως εἶνε.
Διὰ τοῦτο κάθε ἡμέραν, ἀντὶ νὰ ἐλατ-
τωθῇ, αὐξάνει ἡ ἄγνοιά μας διὰ τὸν
πολιτισμὸν σου, σὺ ὅμως δὲν ἀμφιβάλ-
λῃ, ὅτι θὰ ἔχῃς ὅπως δὴποτε σχηματίσῃ
κάποιαν ἰδέαν διὰ τὸν ἰδικὸν μας πολι-
τισμὸν, ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν ἰδίως καὶ
τὴν χρησιμοποίησιν τῆς πυρίτιδος, ἡ ὁ-
ποία εἰς μίαν στιγμὴν κατορθώνει νὰ κα-
ταστρέψῃ ὅ,τι ἐτὼν φιλοπονία κατε-
σκεύασε καὶ αἰῶνων φιλοπατρία ἐσεβάσθη.
(Δ. ΓΡ. Κ.)

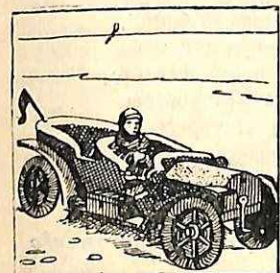
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ θυμωμένη Στρουθοκάμηλος

Τὸ σχεδι-
ασμα τοῦτο,
ἐκ φωτογρα-
φίας, παριστᾷ
στρουθοκάμη-
λον, τῆς ὁ-
ποίας ὅμως
φαίνεται μὴ-
νον ὁ λαιμός,
ἐξηκολούθησε τὸσον ὑπερβολικὰ, λόγῳ τοῦ
μεγάλου θυμοῦ, ὅρ' οὐ εἶχε καταληφθῇ
τὸ πτηνὸν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ συνέ-
λαβεν ὁ φωτογραφικὸς φάκός. Ἐννοεῖται
ὅτι εἰς τοιοῦτην περίστασιν ἐπιβάλλεται
μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ τὴν πλησιά-
ζῃ κανεῖς, διότι τὰ ραμφίσματα τῆς εἴ-
νε τὸ ἐπικινδυνώδεστερον παιγνίδι ποῦ εἴμ-
πορεῖ νὰ παίξῃ ἕνας ἄνθρωπος μ' ἕνα πουλί!

Ἀμμῶδες... αὐτοκίνητον

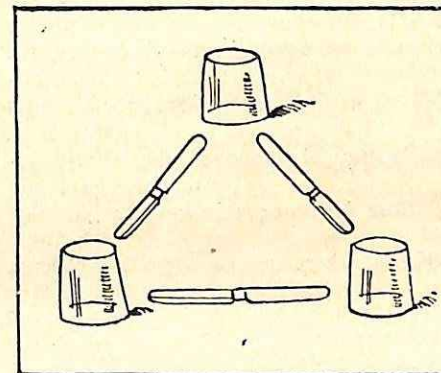

Τὸ αὐτοκί-
νητον αὐτὸ καὶ
ὁ ἀναβάτης του
κατεσκευάσθη-
σαν ἀπὸ ἄμμο-
ν ὑπὸ καλλιτέ-
χνου εἰδικοῦ
εἰς τὸ εἶδος αὐ-
το τῆς ἀμμοδη-
μιουργίας, καὶ
ἐστόλισαν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν παραλίαν
Ἀγγλικῆς τινος λουτροπόλεως. Καὶ μὰ
τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοὺς λείπει τίποτε.
Ἀλλοίμονον ὅμως, τὸ πρῶτον φύσημα
ἀνέμου κατέρριψε τὸ καλλιτέχνημα!

Αὐτὸ ὑπενομιλῇ τὰ ἐκ χιόνος καλλι-
τεχνήματα, τὰ ὁποῖα διαλύει ἡ πρώτη
ἀκτίς τοῦ ἡλίου!..

Πρόβλημα

[Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ]

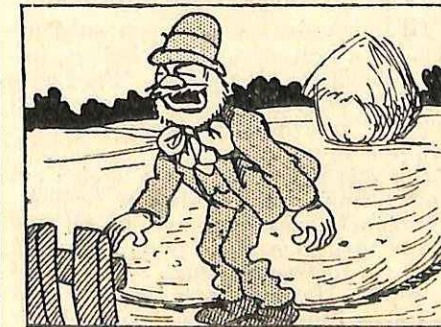

Ἰδοὺ τρία ποτήρια καὶ τρία μαχαίρια.
Πρόκειται νὰ συνδεθῶν μεταξύ των καὶ
νάποτελέσουν ἓν σύνολον, εἰς τὸ ὁποῖον
αἱ μὲν ἀκραὶ τῶν λαβῶν θὰ στηρίζονται
μόλις ἐπὶ τῶν ποτηρίων, αἱ δὲ λεπίδες
θὰ στέκωνται εἰς τὸ μέσον, χωρὶς νὰ
πίπτουν.

Ἡ λύσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προ-
σεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐχασε τὴν γυναῖκά του. Μπορεῖτε νὰ
τοῦ τὴν εὑρετε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαρθῆς Ἑλληνίδος

KI	ΠΕ	Α	ΔΗΣ
ΛΟ	ΜΩΝ	ΡΙ	ΠΙ
ΔΑΣ	ΤΣΕΙ	ΝΩΝ	ΚΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλ-
λαβαί, ὥστε ν' ἀποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα
τεσσάρων ἀρχαίων στρατηγῶν.

Ἀήλωσις: Δι' λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητη-
μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται
ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 5ου φύλλου

α'.) Σταφυλή, σύκον, κεράσιον, μή-
λον, ἄπιν, κάρυον, κάστανον. — β'.)
Τὸ καπέλλο τοῦ χειροβοσκοῦ σχηματί-
ζεται ἀπὸ τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὸ μέ-
ρος τοῦ σώματος τὸ περιοριζόμενον με-
ταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ
χείρου, φαίνεται δὲ ὄρθιον, ἐὰν γίνῃ βά-
σις ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κερβ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ(*)

Αγαπητή μου Διάπλασις

Σου υπεσέσθην να σου φέρω τον μπο-
ναμά, αλλά μετενόησα.

Πώς να έλθω με τόσην κακοκαιρίαν ;
Και δεν με φοβίζον τόσον τα χιόνια, ό-
σον οι κυνηγοί, και δεν με φοβίζον τό-
σον οι κυνηγοί, όσον οι ιεράκες, και δεν
με φοβίζον τόσον οι ιεράκες, όσον ο
κακός έχθρός μου, ο Κόραξ. Τόν σιχαί-
νομαι από την εποχή του κατακλυσμού,
όπου τον είδα να τρώγη τα πτώματα
των πνιγνόντων και όταν με βλέπη, κρώ-
ζει το άπαισιον κρᾶ, κρᾶ, και ανατρι-
χιάζω να τον άκούω.

Αλλά τί να σου στείλω ; εύχας ; όχι,
είπα, λέγω του μπαμπά μου και ο' εύχε-
ται που είνε ιερεύς.

Τί να στείλω ; και εγώ δεν ήξεύρω...
Κατέφυγα εις την συμβουλήν του μπα-
μπά μου. «Μπαμπά, του λέγω, να στείλω
το καλλίτερον πουπουλό μου εις την
αγαπητήν μου Διάπλασιν ; — Άνόητη,
μού λέγει, ποίον είνε το σύμβολόν σου ;
ευρέ το, καθώς και ένα άλλο, ακόμη με-
γαλειότερον και στείλέ τα.» Ενόησα άμέ-
σως, επέταξα εις την έλαιαν του κήπου
μας, έκοψα ένα κλάδον, όμοιον με εκείνον
όπου έπηγα άλλοτε εις τον Πατριάρχη.
Νώε εις την κιβωτόν, έβγαλα και τον
Σταυρόν από τον λαμόν μου και τα ή-
νωσα... «Ω, τί χαρά ! Νά, είπα, τα σύμ-
βολα» διά του ένός έπιστοπολήθη ή παύ-
σις του κατακλυσμού, και διά του άλλου
ή συμφιλώσις του ανθρώπου μετά του
Θεού μας.

Αλλά πώς να σου τα στείλω έντός έπι-
στολής ; έφοβούμην μήπως νομίσουν
ότι είνε χρήματα και τα κλέβουν... Αλλά
όχι, είπα, δεν τα κλέβουν, είνε Κυβέ-
ρησις άνορθώσεως Βενιζέλου και ούδεις
τολμά. Δάβετε όθεν έσωκλειστός αυτά
με τον συμβολισμόν των, ειρήνην έν τῷ
νέφ έτει και προστασίαν Θεού.

Περιοτερά του Νώε

(*) Η Περιοτερά του Νώε, άποστεί-
λας διά την Ηφροχρονιάν εις την Διάπλαιν
κλάδον έλαιας και Σταυρόν συνδεδεμένα διά κνα-
γής ταινίας, συνώδευσεν το δρόμον της διά της άνω-
τέρω φωαυτάτης έπιστολής. Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Έχω ιδῆ πολλάς εικόνας, που έκίνησαν
μεγάλως τον θαυμασμόν μου, αλλά καμ-
μία δεν μ' εύχαριστεί τόσον όσον αυτή
που βλέπω καθημερινός εις την τραπεζά-
ρίαν μας. Παριστά τον 'Ιησούν Χριστόν
περιπατούντα μετά των μαθητών του εις
στενήν άτραπὸν έν τῷ μέσῳ στάχεων. Το
γλυκὺ πρόσωπόν του δείχνει τόσην καρ-
τερίαν, όπομονή και καλωσύνη ! 'Ο
Άγιος Πέτρος, ο όποιος περιπατεῖ πλη-
σίον του, είνε πλήρης σεβασμοῦ και θαυ-
μασμοῦ και οι στάχεις κλίνουν τὰς κε-
φαλὰς των εἰς διά να προσκυνήσουν τον
Σωτήρα του κόσμου. «Άφου λοιπόν
Έκείνος υπέφερε με τόσην έπιμονήν τα
πάνθενια πρὸς σωτηρίαν μας, διατί ή-

μεῖς να παραπονούμεθα διά το παραμι-
κρόν ; Αὐτά συλλογίζομαι όταν κυτᾶζω
την ωραίαν εικόνα και τότε ή ψυχὴ μου
πληροῦται από γαλήνην και θαυμασμόν.

Γελαζού μνη

ΧΗΝΕΣ

[Κατὰ τον μέθον του Δισώπου]

Έπ'ήρ' ένας τέσ χήνες του να πάη να τέσ

[πουλήζη]

Άλλ' έπειδή βιαζότανε και γιά να μ'ήν

[άργηση]

Κτυπούσε με το έύλο του τέσ άργοπάρες

[χήνες]

Νά τρέχουνε πὶν γρήγορα. Μ' άντί να

[τρέχουν] κ'έντες

Άρχισαν τα παράπονα σε κάποιονε δια-

[δάτη]

«Γιά κύττα τον άρέντη μας, άνήξερο χω-

[ριότη]

Πώς μας μεταχειρίζεται—με δάκρυα του

[λένε—]

«Σάν τα πουλιά τα πρόστυχα. Δεν έχει

[μάθει, ξένε,

Που 'σώσαν οι προγόνοι μας κάποια φο-

[ρά την Ρώμη]

Κι' όλος ο κόσμος τους τιμᾶ ίσα με τῶρ

[άκόμη].

—Καλά, μά σεῖς τί κάνετε;» ο ξένος τέσ

[ρώταει.

—Τίποτε 'μεῖς, ακόμη θές;» ή μιὰ του

[άπανταει.

«Άρῆστε τους προγόνους σας, εκείνους

[τους τιμᾶνε,

Άλλά έσας, σας θέλουνε μόνο γιά να

[σας φᾶνε,

Γι' άλλο δεν είσθε άξιος, μόνο γιά πα-

[ραμύθια...]

Έτσι είπε ο ξένος κι' έφυγε, κι' είπε με-
νέφ έτει και προστασίαν Θεού.

[γάλην άλήθεια.

Αθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΚΛΑΜΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ητο ωραιότατον απόγευμα καλοκαι-
ριού. Όλα έχαιροντο και έγελούσαν, μό-
νον εγώ ήμουν λυπημένη. Έπρόκειτο
ν' αναχωρήσωμεν διά το Λουτράκι, και
έπρεπε ν' άποχαιρετήσωμεν την αγαπη-
μένην μου Γιαγιά.

Ένα χέρι μου έσφιγγε την καρδιά και
ήμουν έτοιμη να ξεσπάσω σε λυγμούς,
φανταζόμενη την λύπη που θα έδιδε
εις την λατρευτήν μου Γιαγιά, όταν θα
ήκουε την αναχώρησίν μας, έστω και διά
δύο μήνας. Πράγματι την επομένην έπή-
γαμε στην Γιαγιά και την συντροφεύσαμε
μέχρι της ώρας της αναχωρήσεώς μας.

Η ήμερα παρήλθε γρήγορα και ήλθεν
ή ώρα του άποχαιρετισμού. Ω ! τι στιγμή
φρικτή γιά μένα ! Πρώτη ή Μαμμά της
έφίλησε το χέρι και ή Γιαγιά ήρχισε να
κλαίη. Βεβαίως όσον μικρά και άν ήμουν,
ένόησα ότι έκλαιε, έπειδή δεν θα μ'ας
έβλεπε όλον το καλοκαίρι. Παρήλθεν ή
εποχή των λουτρών και επανήλθομεν εις
τάς Αθήνας. Έπήγαμε εις την Γιαγιά, ή
όποία πάλιν άρχισε να κλαίη. Έγώ έ-
τραβούσα το χέρι της Μαμμάς, να φύ-
γωμε, διότι εύρισκόμην εις νευρικήν τα-
ραχήν· δεν ένοούσα τι συνέβαινε και έ-
κλαιε τόσον πολύ ή Γιαγιά... Την έβε-
βαίωνα ή καυμένη ότι θα καθήσωμεν
μαζί της, και ότι άλλο ήμπορούσε να
την παρηγορήσῃ.

Επὶ τέλους έπρεπε να υπάγωμεν σπύτι
μας, και ή ιδιική μου κατάσταση ήνα-
γκασε την Μαμμά να το κάμη μιὰ ώρα
πρωτίτερα. Δεν έπροφθάσαμε, λοιπόν,
να κλείσωμε την θύραν, και εγώ ήρώτη-
σα την Μαμμά γιατί ή Γιαγιά έκλαιε, ένῳ
έπρεπε να γελᾷ που έγυρίσαμεν. Και ή
Μαμμά μου άπάντησεν :

—Από τη χαρά της, παιδί μου...
... Παρήλθον από τότε τρία έτη και
εγώ θυμώμαι το κλάμμα της χουστής μου
Γιαγιάς, ή όποία φευ ! δεν υπάρχει πλέον.
Και προπάντων το κλάμμα εκείνο της
χαράς της, που μου φαίνεται τώρα συ-
γκινητικώτερον από το κλάμμα της λύ-
πης της...

Ηρώης του 21

ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Στην άλαφρότερη πνοή
σε' άγγιγμα μόνο πεταλούδας,
σαν να την είχε τη ζωή
παρμένη από το χυμό της φλούδας,
σαν νάταν ήχος που πεθαίνει
ή άστρο που σβδεται το πρωί
ή όνειρο πλάνο που διαβαίνει,
σαν νάταν χρώμα του ουρανού
που τρεμοχάνεται στο θράδυ,
ή σκέψις γρήγορη του νοῦ,
ή λάμψις σε πικνὸ σκοτάδι,
σέρνεται χάρω και χορεύει
δίχως να ξέρη τί γυρεύει,
ανάσθηντο, χωρίς ζωή...
στην έλαφρότερη πνοή,
σε' άγγιγμα μόνο πεταλούδας.

Ξανθὸ Έλληνόπουλο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ δύο μικρῶν φίλων :
'Ο Τοτός : — 'Ο μπαμπᾶς μου ήτο εις τον
πόλεμος και σε κάθε μάχη έχανε από ένα ποδι
και ένα χέρι.
'Ο Νίκος : — Έτσι ; Και σε πόσες μά-
χες έλαζε μέρος ;
'Ο Τοτός : — Σε καμιά σαρανταριά...δεν
έγνομούμαι και καλᾶ.

Εστάλη υπό της Ξανθῆς Έλληνίδος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

['Ιδε «Διάπλαιν» του 1911, σελ. 331]

Δεν ήτο πολύ δύσκολον το γερμανικόν κεί-
μενον που σᾶς έδωσα πρὸς μετάφρασιν. Έν
τούτοις, από τους πενήντα που έλαβον μέρος
εις τον Διαγωνισμόν, μόνον οι άναφερόμενοι
κατωτέρω κατώρθωσαν να το μεταφράσουν
όπως ορθῶς. Μόλις από δύο ή τρία λάθη
εὔρισκε κανείς εις τὰς μεταφράσεις των—οι
άλλοι άσπαστοι είνε όλγοι, —άλλα το σύνολον
είνε πάντοτε υποφερτόν. Παρατηρῶ ότι πολλοί
μεταφράζουν το Hecke γονίαν, ένῳ σημαίνει
φράκτην· άλλοι—με το δίχρον των—δεν ήξεύ-
ρουν πῶς να πουν το Aussichstempel, το
όποιον είνε άρχιτεκτονικόν (ή Ξανθὴ Μουσμή
το μεταφράζει καλλιθέαν), το Ρημαγμένο
Κρούσοβο «περίπτερον», ένας άλλος «προτύ-
λαια», ένας άλλος «σκοπιάν» κτλ.) οι δε πε-
ρισσότεροι τὰ έμπελειαν με την παροιμίαν και
την μετάφρασιν κατὰ λέξιν, που δεν λέγει τί-
ποτε. Όλγοι την απέδωσαν εύθευθῶς, ή δε
καλλιτέρα μετάφρασις της παροιμίας είνε ή της
Φοιτηκῆς Συντροφιάς, ή όποία λέγει :

«Όποιος σηκώνεται ανή,
βάζει χουστὰ σὶν αυγήν.

Έν γένει ή μετάφρασις της Φοιτηκῆς
Συντροφιάς είνε πολύ πρωτότυπος, αυτήν δε
θα έδράδω αν δεν είχε μερικάς λέξεις και
φράσεις που την χαλῶν. Έξαφνα τὰ παριέρ-
σια, το πουριπόδο, να σεργιανίσῃ το πάγκο
κτλ. Προτιμῶ την μετάφρασιν της Ξανθῆς
Μουσμῆ, ή όποία είνε επίσης εις την άπλην
γλώσσῃν, διότι και την παροιμίαν αποδίδει
ἀκριτᾶ καλᾶ, και από ξενισμούς και άλλα
κακόζηλα είνε άπληλαγμένη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ξανθὴ Μου-
σμή, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φοιτηκὴ
Συντροφία [14Ε]. — Ρημαγμένο Κρούσοβο,
[12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Όλν, [10Ε]. —
Νέλλε, [9Ε]. — Ρέμπελο, [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ ['Από [5Ε] εις έκαστον :] 'Α-
ναστασία Ι. Αναγέρου. — Άρ. Α. Σπουρ-
γίτου. — Πολικός Αστρη. — Εύτυχῆς Ψα-
ράς. — Φυλι. — Δούκισσα του Δάντου. —
Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : ['Από [3Ε] εις
έκαστον:] Υδατικός Χάρος. — Σμαράγδα
Σταμ. Ρεγκούκιν. — Θαλασσία Νύμφη. —
Ξενιτεμένο Έλληνόπουλο. — Έλληνική Δόξα.
— Έλπις Δούλης 'Ηλείου. — Ναυτάκι της
Χαλκίδος. — Μικρὸς Άργοναυτής. — Ίρις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΩΣ ΑΛΗΘΕΥΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

['Η βραβευθείσα μετάφρασις]

Ηταν ένα λαμπρὸ πρῶν άνοιξιάντικο,
όταν ένας ξένος περνούσε από τον κήπο
της βασιλικῆς επαύλειος του Schönbunn.
Κύτταζε πίσω από τον φράκτην και είδε
ένα σεβασμόν γέροντα, αλλά ντυμένον, ο
όποιος εἰργάζετο στον άνθῶνα. 'Ο ξένος
χαϊρέτησε τον γέροντα, τον όποιον έπηρες
γιά τον κηπουρὸν, και τον παρεκάλεσε να
τοῦ έπιτρέψῃ να έπισκεφθῇ το ωραϊον
πάγκο. Αὐτὸς το έπέτρεψε υποχρεωτικά
και ὡδήγησε τον κύριον, επί μίαν ὁλό-
κληρον ὥραν, στον κήπο και στο πάγκο,
ὡςπου τέλος τον έφερε πίσω στην έξω-

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΗΓΕΙ ΑΤΡΙΟΝ

Αἱ 50 Σειραὶ των τόμων, τους όποιους έδιδαν με υποτίμησιν εις τους άνα-
νεούσους την συνδρομήν των, εξηντήθησαν. Έπειδή όμως πολλοί εξηκολούθουν να
μᾶς ζητούν, άπεφασίσαμεν να δώσωμεν άλλας 50 Σειράς, τὰς όποιās είχαν εις
την διάθεσιν των άνανεούσων την συνδρομήν των ή έγγραφομένων διά το 1912
πρὸ της 15ης Ιανουαρίου. Οι διαθέσιμοι τόμοι είνε των ετών 1899 ἕως 1911, τι-
μῶμενοι άρχικῶς 7 ή 8 φρ., παρέρχοντο δε υποτιμημένοι μόνον άντι 4 δραχμῶν
έκαστος. Υπάρχουν ακόμη μερικοί, αλλά το προνόμιον λήγει αύριον, 15 Ιανουαρ.

πορτα. Τότε ο ξένος τον εύχαρίστησε γιά
την καλωσύνην του και έβαλε στο χέρι
του δῆθεν κηπουροῦ δυὸ δραχμῶνα νομι-
σματα. Αλλά ο κηπουρός, ο όποιος δεν
ήτο άλλος, παρά ο αὐτοκόρατος Φραγκί-
σκος ο Α', έτρεξε με χαράν στην καλλιθέα,
ὡπου εὔρε μερικούς από τους ύπηρέτας
του. Τους έδειξε γελώντας το φιλοδώ-
ρημα που είχε λάβη και τους είπε : «'Ο-
ρίστε, σήμερα σε με άληθεύει ή παροι-
μία : 'Ο ποῖος πρῶν σηκώνεται,
θ' άχη να φάη το βράδυ.»

Ξανθὴ Μουσμή

έτων 17

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Ιανουαρίου 1912

ΤΟ ξεσπάθωμα, Νησιωτόπουλα, θέλει υπο-
μονή. Δεν πρέπει να φουρκέσεις όταν μιὰ
«κοπέλλα» σε περνᾷ από ήμερα σε ήμερα ότι
θα σου φέρῃ τα χρήματα και πάντα τα ξεχνᾷ·
ή όταν μιὰ άλλη σου υπόσχεται ότι θα έγ-
γραφῇ, αλλά πηγαίνει στο χωριό της να κάμη
γιορτές κ' εκεί ασου άρρωσταίνει. Κι' αυτή
θα γίνη καλᾶ, και ή άλλη ίσως το ένθυμηθῇ.
Περίμενε, όπομενε, έπίμενε. Και αν δεν είνε
αὐτά, θα εὔρης άλλας. Σου έστειλα το λυσό-
χαρτον που παρήγγειλες.

Ναί, Αρελάι, και διαγωνισμὸν Ποιήματος·
θα κάμη φέτος και άπ' όλα. Φίλησέ μου την
'Ωχράν Δαίδην και να μου γράφετε συχνά.
Έδωσα την έπιστολήν σου εις τον κ. Φαί-
δωνα, Ποριώτικη Λεμονιά, και εύχαριστήθη
πολύ που συμφωνείς τόσον δι' ὅσα έγραψε
περί χαρτοπαγίνου. Βεβαίως και οι λοιποί
φίλοι της Διαπλάσεως έχουν τὰς αὐτὰς ιδέας.
Καλύμματα έχω μόνον του 1910 και 1911.

Χαίρω πολύ διά την γνωριμίαν, Ζιζάνιον
του Άρσακείου. Ναί, γράφε μου τακτικά «ό,τι
σου συμβαίνει, ό,τι σκέπτεσαι, ό,τι αισθάνε-
σαι», και πάντοτε θα σου άπαντῶ,—όταν του-
λάχιστον το έπιτρέπῃ ο γῶρος.
Φίλησέ μου τους τρεῖς μικρούς συνδρομη-
τάς μου, οι όποιοι τόσον πολύ με αγαπούν,
'Εξόριστε Αθίς. 'Ο κ. Φαίδων δεν έπρό-
φθασε να λάβῃ το δελτάριόν σου εις την Ζά-
κυνθον, έντούτοις σ' εύχαριστεῖ πολύ τον
ένθυμη.

Κολόμια, σου έστειλα επτά τετράδια και
είμαι πολύ εύτυχῆς διά την άγάπην σου. Ναί,
ήθελα να σε έδωλα από καμμιὰ μεριά, την
άδελφῇ σου και σένα, «πῶς γαιρετάτε κάθε
Κυριακή την Έλευσί μου» και τι άπογοήτευσίς
σε πᾶναι, όταν καμμιὰ φορᾶ «παρέλθῃ ή ὥρα
και δεν με ιδῇτε...» Εύτυχῶς που αὐτό δεν
συμβαίνει συχνά.

Τὰς λύσεις του έδομαδικίου Διαγωνισμοῦ,
'Ανεμῶν, πρέπει να τὰς γράψῃς εις άπλοῦν
χάρτην και να τὰς συνοδεύῃς μ' έν καθαρὸν
δεκάλεπτον γραμματόσημον. Μόνον αἱ λύσεις
του Διαγωνισμοῦ των Πνευματικῶν Άσκή-
σεων γράφονται εις τον ιδιαίτερον χάρτην των
Λύσεων.

Δεν είνε λάθος, Τέλλε Άγρα, να πῇ κανείς
και την Βαυαρίαν «ράτος», έστω και αν άνήκη

εις την γερμανικὴν Όμοσπονδίαν. Δεν λέγουν
άλλως τε «τα γερμανικά κράτη». Όσον διά
την λύσιν του φωνηεντολήπου 490, έδημοσι-
εύθη λαυλαυμένη. Το ρητόν είνε : ο σπείρων
άνομιαν θερίζει συμφοράν.

Πιστεύω την διαβεβαίωσίν σου, Ροδοδά-
κτυλε 'Ηώς, και θα δημοσιεύσω το ποιήμα
σου, το όποιον μου έφάνη ως άντιγραφή.
'Επομένως αν το καταγγέλλῃ κανείς, συ θα
έχῃς ὅλην την ευθύνην. Συμφωνῶ ;
'Αγαπητέ μου Χριστόφορε Αν. Νάλ. πολύ
μ' εύχαρίστησεν ή πρώτη σου έπιστολή. Αλλά
το ψευδώνυμον που ζητείς (Πανέλληγιος Έ-
νωσις) είνε πασιμένον και πρέπει να διαλέξῃς
καὐέν άλλο. Περιμένω

Τὸ «θα σε σκοτώσω», Καλαμά, κάθε άλλο
βεβαία είνε πρὸς καλλιάρ. Άφου όμως ή δι-
δασκαλίς σου θα έπρωτιμούσε το «θα σε φο-
νέω», δεν θ' άγῆς τίποτε να την εύχαρι-
στήσῃς. Βλέπω ότι έχετε έξογον καθηγητήν
των μαθηματικῶν, τον κ. Σ. Μαρίνον. Υ-
πῆρξε καθηγῆτης και του «πατριώτου του» έ-
κείνου που λέγεις, και πάντοτε τον ένθυμείται
με άγάπην και μ' εύγνωμοσύνην.

Ο «Πέτρος Ριοναί», Άγγελε της Άγά-
πης, είνε πολύ άνώτερος από τὰ αἰδύματα του
Τρίνσδαλ, ως θα ιδῇς άμα προχωρήσῃ. Η
είκὼν που έδημοσιεύῃ εις τὰ Νέα του 1912
είνε από τὰ μέγα του μυθιστορημάτος και θαρ-
γῆς ακόμη. Άγγελάς διά το Δημοψήφισμα
είμπορείς νάργῃς όταν ιδῇς την προκήρυξιν,
αλλά και από τώρα, αν θέλῃς.

Ο Άρης, νέος μου φίλος κατενουσιασμέ-
νος, μου γράφει : «Χιλιάδες αγαπητή μου, εύ-
γνωμὸν την Γλυκείαν Έλπίδα που με ένε-
γράψε και μου έδειξε τον δρόμον της μορφέ-
σεως και της αληθείας, και δεν λησμονῶ να
λέγω ότι παιδί γωρῇ «Διάπλαιν» είνε πλοῖον
χωρίς πηδάλιον».

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΤΟΜΟΣ ΕΞΗΝΤΑΤΗΘ

Ένας ένας οι τόμοι της «Διαπλάσεως» έ-
ξαντλούνται. Έκτός των μέχρι τουδε σημει-
ομένων εις το Τιμηκατάλογόν μας, εξηντή-
θη πρὸ άλλων ήμερῶν και ο 11ος Τόμος της
Α' Περιόδου, οῦτω δε οι εξηντήλητοι τόμοι
της Α' Περιόδου είνε τώρα έξ, ήτοι : ο 2ος,
3ος, 6ος, 10ος, 11ος και 13ος. Πολύ δε
γρήγορα θ'όκούσετε ότι εξηντήλησαν και άλλοι,
διότι ολίγιστα άπομένουν πρὸς πώλησιν αντί-
τυπα.

Όραιās έπιστολάς, εις τὰς όποιās ο γῶρος
δεν μου έπιτρέπει ναπαντήσω, ως ήθελα, εκ-
τενῶς, μου έστειλαν αυτήν την έδομάδα και
οι έξῃ : Γέρω-Θωμάς (τον όποιον εύχαριστῶ
πολύ διά το ξεσπάθωμα.) Συλβία (που μου
γράφει έμμετρως, με μεγάλην εύχρειαν και
εύφειν· ευγῆ της Ι) Κνανόλενκος Σημαία
(που εις το σῆτι της ὀλοι με λατρεύουν, από
της μαμμάς μέχρι του μικροῦ της άδελφοῦ)
Πλοίαρχος Νέμος (ο όποιος δεν παύει να ξε-
σπαθῶν και να χαλᾷ τον κόσμο γιά μένα)
Σημαία του Άβέρωφ, Χρυσοπηγίτσα και
Βιδυνή Έλληνοπούλα (με τιδελφάκια της,
που πολύ με εύχαρίστησε το γραμματάκι των.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έργκίνονται : Τὸ γρῆμα-ή σπουδή και
«Η γιορτή μου» της Γαλατίας — 'Ο «Θα-

